

Pravé půlnoční volání

Samuel Snow
Adrian Ebens

Pravé půlnoční volání

Hle, Ženich jde, vyjděte ven, abyste se s Ním setkali

Samuel Sheffield Snow

22. srpna 1844

Vytištěno

služebností Maranatha Media, maranathamedia.cz

12. srpna 2018 (cz vydání 8/2020)

Osvětlená cesta

Ellen Whiteová popisuje, že onen pohyb Ducha je jako přílivová vlna v reakci na tzv. Půlnoční volání hnutí sedmého měsíce. Jen málo lidí si uvědomuje, jak silné bylo takové hnutí. Pečlivě si všimněte těchto slov:

Naše naděje se nyní soustředily na příchod Pána v roce 1844. Toto byl také čas poselství druhého anděla, který letěl skrze nebe, volal, „padl Babylon, padlo to veliké město.“ Zjevení 14:8. Toto poselství bylo poprvé hlášáno služebníky Božími v létě roku 1844. **V důsledku toho mnozí opustili padlé církve. Ve spojitosti s tímto poselstvím bylo vydáno „půlnoční volání (viz Matouš 25:1-13.):** „Hle Ženich jde; vyjděte ven, abyste se s ním setkali.“ **V každé části země bylo dáno světlo ohledně tohoto poselství a toto volání probudilo tisíce. Valilo se z města na město, z vesnice do vesnice a do vzdálených venkovských oblastí.** Zasáhlo vzdělané a talentované, stejně jako podivíny i pokorné. **Byl to nejšťastnější rok mého života.** Moje srdce bylo plné očekávání; {CET 50, 51}

Desátý den sedmého měsíce - Den smíření, neboli dobu očistění svatyně - , který v roce 1844 připadl na 22. říjen, začali pokládat za datum příchodu Ježíše Krista. Odpovídalo to totiž výše zmíněnému zjištění, že období 2300 dní skončí na podzim. Zdálo se, že tento závěr je naprosto jistý.

V podobenství uvedeném ve 25. kapitole Matoušova evangelia následuje příchod ženicha po době čekání a spánku. **To jen doplňovalo právě uvedené důkazy jak z proctví, tak i ze starozákonních předobrazů. Všechno to jen umocnilo přesvědčení tisíců věřících, kteří hlásali „půlnoční volání“.**

Toto hnutí se přehnalo zemí jako přílivová vlna. Šířilo se od města k městu, od vesnice k vesnici, i na samoty, až plně vyburcovalo čekající lid. Toto poselství ničilo fanatismus, jako vycházející slunce rozpouští ranní jinovatku. Mizely pochybnosti a nejistota věřících a jejich srdce naplňovala naděje a odvaha. GC 399,400

Ze všech velkých náboženských hnutí od dnů apoštolů nikdo nebyl více osvobozen od lidské nedokonalosti a hříchů Satana než z podzimu roku 1844. Dokonce i po uplynutí mnoha let se všichni, kteří se na tomto hnutí podíleli a kteří se pevně postavili na platformě pravdy, stále cítí svatý vliv této požeňnané práce a svědčí o tom, že je to od Boha. GC 402

Tohle hnutí bylo vyvoláno následujícím dokumentem napsaným Samuelem Snowem, který byl poprvé zveřejněn 21. července 1844. Dokument před Boží lid rozložil (vytyčil) čas 10-tého dne sedmého biblického měsíce, což byl 22. říjen 1844. Bratr J. N. Loughborough zaznamenává událost, která toto půlnoční volání vyvolala:

Takže zápas pokračoval až do července 1844, kdy se pořádalo největší táborové setkání, které kdy adventisté měli, a to ve stejném městě Exeter N. H. Existovaly zprávy, že v tomto táboře se nacházelo až tři tisíce lidí. Odehrával se v lese na otevřeném prostranství, nebyl tam žádný krytý plátěný pavilon pro táborové služby, ale bylo tam spousta míst k sezení. V neděli dopoledne kázal starší Joseph Bates, když tu najednou do tábora v plné rychlosti přijel jakýsi člověk, uvázal svého koně v místě, kde měli své skladiště, pak přišel do publika a posadil se vedle rodiny staršího Johna Couche a s otevřenou Bibli jim šeptem vysvětloval příčinu jejich zklamání a půlnoční volání, které mělo nyní nastat.

Bratr Bates líčil svoji zkušenost, jak se blíží domů z mořské plavby po dlouhém odloučení, jako ilustraci jejich procesu trpělivého čekání. Tu na sestru Couchovou sestoupila Boží moc, neboť vstala, a pokynula k bratru Batesovi. On řekl, „Sestro, co se děje? Odpověděla: "To, co říkáte, je všechno velmi dobré, ale tady je člověk, který má světlo ohledně Půlnočního volání." „Nuže,“ řekl bratr Bates, „potom ať přijde sem na pódium a sdělí to lidu,“ a posadil se.

Boží služebník, který se takhle postavil před publikum, byl Samuel S. Snow, jenž jim v několika větách poskytnul cestu svého poselství o půlnočním volání. Starší James White byl v tomto publiku; já tam nebyl, ale dostal jsem světlo k tomuto tématu od těch, kteří tam byli.

Půlnoční volání

Bratr Snow se jich tedy otázel; „Kde se nacházíme v naší Adventní zkušenosti?“

Odpověď z publika:

„V čase prodlévání.“

Otázka: „Jak dlouho mělo to vidění otálet?“

Odpověď: „Do půlnoci“

Otázka: „Co je v proroctví jeden den?“

Odpověď: „Jeden rok.“

Otázka: „Potom jakou část z proročského dne tvoří noc?“

Odpověď: „Šest měsíců.“

Otázka: „Takže čemu by odpovídala půlnoc?“

Odpověď: „Tři měsíce.“

Otázka: „Jak dlouho už se nacházíme v čase meškání?“

Odpověď: „Přesně tři měsíce.“

Snow tedy řekl: "Potom právě teď je půlnoc a já jsem tu s půlnočním voláním. V několika větech vysvětlil, že to byl podzim roku 457, kdy vyšel onen dekret, a tak se jim v jejich počítání nedostávalo šest měsíců, což ukazovalo, že oněch 2300 dnů skončí 22. října 1844, namísto zjara toho roku, jako to původně předpokládali. Pak řekl silným hlasem: "Hle, ženich přijde desátého dne sedmého měsíce, neboli 22. října 1844. Vyjděte ven, abyste se s Ním setkali."

Když dořekl tato slova, mohutná Boží moc se přehnala přes tábor, mnoho lidí padlo na zem a tábor se náhle přeměnil na nejsilnější setkání vyznání a svědectví. A tohle byl jen začátek poselství půlnočního volání. Bratr Southard o tomto hnutí v novinách „Půlnoční volání“, neboli periodiku, jehož byl redaktorem, řekl: „Hnutí se převalilo zemí rychlostí tornáda a téměř současně zasáhlo srdce na různých a vzdálených místech, a to způsobem, který může být vysvětlen pouze za předpokladu, že v něm byl Bůh.“ J. N. Loughborough, *The Great Second Advent Movement*, str. 523

Když k Ellen Whiteové mluvil anděl a popisoval ty události vedoucí až k onomu zklamání 22. října 1844, tak se dozvěděla:

Zatímco jsem se u rodinného oltáře modlila, sestoupil na mne Duch svatý a zdálo se mi, že stoupám výš a výše, daleko nad tento temný svět. Ohlédla jsem se, abych se podívala na adventní lid ve světě, ale nemohla jsem jej najít, když tu mi řekl hlas: "Podívej se ještě jednou, ale dívej se o něco výše!" Nyní jsem pozvedla oči a uviděla jsem přímou, úzkou stezku, která vedla vysoko nad světem. Na ní putovali adventisté do svatého města, které leželo na druhém konci této stezky. **Za nimi, na začátku této stezky, zářilo jasné světlo, což bylo půlnoční volání, jak mi řekl anděl.** Ono zářilo podél cesty a bylo světlem jejich nohám, aby neklopýtali. EW 14

To poselství o tzv. Půlnočním volání, které předal Samuel Snow v červenci roku 1844, obsahovalo informace, jež svatým osvětlovaly celou cestu do Božího města. Dokud měli oči upřené na Ježíše a byli vyzbrojeni těmito informacemi, neklopýtli. To poselství o půlnočním volání obsahovalo následující informace

1. 6000 let
2. (Údajné) Proroctví o 2520 letech
3. Proroctví o 2300 letech
4. Sedmdesát týdnů z Daniele 9. kapitoly
5. Rokem ukřižování je rok 31 n. l.
6. A pátek je den, kdy tohoto roku Kristus zemřel.
7. Karaitský židovský kalendář je tím správným kalendářem, kterým lze určit biblické slavnosti (svátky), a tímto tak stanovit datum 22. října 1844 coby datum pro den Smíření v tomto roce.
8. Vydání zákona na Sinaji bylo předobrazem vylití Ducha svatého na den Letnic.
9. Kristův příchod je spojen s Jubileem (milostivým létem) a naplnění svátku stánků potom nastane s Beránkovou svatební hostinou.
10. Období 1000 let po příchodu Krista je tzv. Mileniální Sobota (Šabat) odpočinku.

Tato moc Ducha, která provázela půlnoční volání v souvislosti s poselstvím druhého anděla, nás vyzývá, abychom pečlivě zvážili, jak pevně jsou položeny body tohoto poselství. Ignorovat tyto body znamená, zatemnit světlo, které svítí "po celou cestu", což by mohlo způsobit, že bychom opustili tu přímou a úzkou cestu k věčnému životu.

Důsledky Karaitského kalendáře se jednoduše nezastavují u metody jak odstartovat biblický rok, ale také nám říkají, že ten sedmý den týdne je Sobota - čímž se odstraní ta teorie (názor), že Šabat se vypočítává podle novměsíce (novoluní) nebo tzv. lunární Soboty. Odstraní to také ideu, že Šabat začíná za úsvitu, protože toto není součástí Karaitského kalendářního systému.

Moje vážná prosba ke všem, kteří se zajímají o poselství třetího anděla, je uposlechnout půlnoční volání a zůstat na té cestě, která je pro nás osvětlená po celou cestu až do nebeského města. Existuje mnoho hlasů, které po Božím lidu požadují, aby opustil půlnoční volání, ale všechny tyto hlasy skončí zničením. Kdo má uši, slyš.

Pravé Půlnoční volání dle Samuela Snowa

Náš požehnaný Pán a Mistr zaslíbil, že znovu přijde a přijme svůj lid k sobě; aby tam, kde je teď On, mohli být i oni. Tím místem, kde On a oni budou navždy přebývat, je onen Nový Jeruzalém, svaté město, které pro ně připravil Bůh, a které má sestoupit od Boha z nebe, a ta Nová Země, na které přebývá spravedlnost.

Co se týče času příchodu, On v Markovi 13:32 říká: „Ale týká se onoho dne a té hodiny, ani jeden nevidí, ani zpravodajové v nebi, ani syn, kromě otce (NK).“ Mnoho lidí si myslí, že tato pasáž dokazuje, že lidstvo nikdy nemá znát o tom času. Pokud to však prokazuje, dokazuje to také, že samotný Syn Boží nikdy nemá znát čas: protože ta pasáž o Něm prohlašuje přesně to samé, co se týká andělů a lidí. Může však někdo věřit, že náš slavný Pán, kterému je dána veškerá moc v nebi i na zemi, je a zůstane v nevědomosti toho času až do samotného okamžiku, kdy přijde soudit tento svět? Pokud ne, pak tento test rozhodně nemůže nikdy dokázat, že lidé nesmí být přivedeni k porozumění toho času. Jistá stará anglická verze pasáže zní: „Ale ten den a hodinu nikdo neučiní známý (neoznámí), ani andělé, kteří jsou v nebi, ani Syn, ale Otec.“ Toto je správné čtení podle několika nejskvělejších kritiků doby. To slovo *vědět* (*oznámít, prozradit*) se zde používá ve stejném smyslu, jako to dělá Pavel v 1 Kor. 2:2. Pavel, kromě Krista a jen Jeho ukřižovaného dobře rozuměl mnoha dalším věcem, ale mezi nimi se nerozhodl oznámit nic dalšího. Takže v první citované pasáži se tedy prohlašuje, že nikdo jiný než Bůh Otec neučiní známý (tj. neoznámí) den a hodinu, tj. definitivní čas druhého příchodu svého Syna. A to nutně naznačuje, že Bůh ten čas zveřejní.

Starý zákon obsahuje svědectví Otce o jeho Synovi a o čase jeho prvního i druhého příchodu. Tento čas má proto být pochopen. Viz Dan. 12:10: „Mnozí budou čištění, bělení a třibení. Zlí lidé budou i nadále zlí a nikdo z nich neporozumí. Moudří však porozumějí.“ Ř. 15:4, „Všechno, co bylo v minulosti zapsáno, bylo zapsáno pro naše poučení, abychom díky vytrvalosti a povzbuzení, které je v Písmu, měli naději.“ Je to skrze učení jeho slova, jak jsme v tom vedeni Duchem svatým, že čas příchodu našeho Slavného Krále máme pochopit.

Jako další důkaz toho viz Dan. 9:25 „A proto věz a rozuměj: Od vydání nařízení, aby byl Jeruzalém obnoven, až k Mesiáši vůdci sedmero týdnů uplyne a šedesát dva týdny. Jeruzalém bude obnoven i s náměstím a příkopem, přestože časy budou zlé.“ Marek 1:14-15: „Když byl Jan *Křtitel* uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: »Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obráťte se a věřte evangeliu! «, Lk 19:43-44: „Neboť přijdou na tebe dny, kdy tě tvoji nepřátelé obklopí náspem, obklíčí tě a sevrou ze všech stran. Srovnají se zemí tebe i tvé děti v tobě a nenechají v tobě kámen na kameni za to, že jsi nepoznalo čas svého navštívení.“ 1 Pt. 1:9-11: „Pídili se po tom, na koho a na kdy jim ukazoval Kristův Duch, který byl v nich a předpovídal Mesiášovo utrpení a následnou slávu.“ Iz. 40: 1-5; Skutky 17: 30,31: „Neboť ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit obydlený svět.“ Kaz. 3:17: „Spravedlivého i zlého Bůh přivede na soud; tam přijde čas na každý skutek i úmysl.“ Kaz. 8:5-7: „Kdo zachovává příkaz, nepozná nic zlého. Moudré srdce rozezná čas i správný způsob.“ Jer. 8:6-9: „Pozorně jsem naslouchal a slyšel, že nemluví správně; není nikdo, kdo by litoval svého zla a řekl: Co jsem to provedl? Každý se odvrací ke svému způsobu života, jako se kůň rítí do boje. I čáp na nebi zná svůj určený čas, hrdlička, vlaštovka i jeřáb zachovávají dobu svého přiletu, ale můj lid nezná Hospodinovo nařízení. Jak to, že říkáte: Jsme moudří, máme Hospodinův zákon? Jenže podívejte, lživé rydlo písařů ho udělalo lživým. Mudrci se zastydí, zděsí se a budou polapeni. Hle, pohrdli Hospodinovým slovem, jakou to mají moudrost? Ozeáš 9:7-9: „Přišly dny navštívení, přišly dny odplaty; Izrael to pozná. Je prorok hlupák? Muž ducha potřeštětec? To pro tvou velkou vinu a velké nepřátelství.“ Ř 13: 11-14, „A ještě něco. Rozumějte, jaká je doba, protože přišel čas probudit se ze spánku.“

Šest tisíc let

Období vyčleněné pro tento svět v jeho současném stavu je 6000 let, na jehož konci začíná velký tisíciletý (milenijní) Šabat (Sobota), o kterém se mluví ve Zj 20, a který bude uveden osobním zjevením Krista a tím prvním Vzkříšením; viz Iz. 46:9,10; Gn. 2:1-3; Žd. 4:4-9; Jr. 11:10; 2 Pt. 3:8. Podle Usherovy chronologie, která je běžně přijímána, začala křesťanská éra v roce světa 4004; ale Usher ztratil v době soudců 153 let. Od rozdělení Kanaánské země po

začátek Samuelovy správy on už udává ale 295 let: zatímco Pavel ve Skutcích 13:20 nám podává „o mezeře 450 let“. Z knihy soudců získáme 430 let a Josephus nám dá navíc ještě 18 let pro starší a anarchii, dříve než vládnul kterýkoli soudce; toto přidáno k 430 dělá 448 let, což souhlasí s Pavlem, za předpokladu, že on mluvil v zaokrouhlených číslech. Rozdíl mezi touto dobou a časem udaným Usherem je 153 let a měl by se přičíst k věku světa, což by mělo vést k zahájení křesťanské éry v roce 4157, jinými slovy, 4156 a zlomek již uběhl v předpokládaném bodě narození Krista. Odečtením tohoto čísla od 6000 let nám dává zbytek 1843 a zlomek. Proto toto období skončí během roku 1844¹ po Kr.

Sedmkrát z Pohanů (2520)

Sedmkrát z nadvlády pohanů nad Boží církví, o čemž se mluví v Lv. x xvi., začalo zlomením pýchy jejich moci při zajetí Manasese, krále Judského, roku 677 př. Kristem. Viz Iz. 10:5-12. Jr. 15:3-9; Jr. 1:17; 2 Par. 32:9-11. Toto je datum přiřazené všemi chronology pro tuto událost. Těchto sedm prorockých časů čítá dohromady 2520 let. Jako důkaz toho viz Zj. 12:6,14, kde 3½ roku odpovídá 1260 letům. Jednotka času se tedy skládá z 360 slunečních let, které pokud vynásobíme 7, tak dostaneme 2520 let. Kdyby toto období začalo prvním dnem roku 677 př. Kristem, skončilo by s prvním dnem roku 1844 po Kr., neboli 677 plných let na jedné straně a 1843 na druhé straně, což dohromady dává plných 2520 let. Předpokládalo se, že toto období skončí v roce 1843 po Kr. Ale jelikož je část roku 677 př. Kr. vynechána, musí být přijata odpovídající část 1844 po Kr., aby to období bylo úplné. Muselo to být na podzim, kdy byl Manases zajat. Jako důkaz toho viz Ozeáš 5:5; Iz 8:8; Iz 10:11. Ozeáš prohlašuje, že padne Efraim a Izrael a že s nimi padne i Juda; Izajáš zase představuje asyrského krále jako hrozbu, která dopadne na Jeruzalém stejně tak, jako to učinil v Samaří; proto konečné odvedení deseti kmenů bylo před invazí do Judska a v tom stejném roce. Proroctví Iz. 7:8, je správně datováno na rok 742 př. Kr.; totiž 65

¹ Samuel Snow chyboval v tomto výpočtu ukončení těchto 6000 let, přesto však ten princip používání zakončení 6000 let jakožto část důkazu přípravy na příchod Pána zůstává. 6000 roků, Ježíš přichází a první vzkříšení, a potom teprve ten 1000-letý Šabat (Sobota) před druhým vzkříšením.

let od tohoto místa nás přivede do roku 677 př. Kr. V tomto roce nastalo konečné rozbití Efraima, že již neměl být lidem. Historii o tomto najdeme ve 2. Kr. 17. kapitole. Králové totiž nechodili do svých válečných výprav na podzim nebo v zimě, ale na jaře nebo v létě. Proto na jaře nebo v létě roku 677 př. n. l. asyrský král Asarhaddon (Esarchadón) a Asyřané začali odsunovat ostatky deseti kmenů z měst v Samaří; a když toho dosáhli, přivedli cizince a postavili je místo nich, aby obývali města. Tím že provedli toto dílo, která nutně trvalo několik měsíců, tak poté byli připraveni napadnout Judu. Takže na podzim roku 677 př. Kr. zabrali město Jeruzalém, svázali jeho krále okovy a odvedli jej do Babylonu. Od této doby oněch 2520 let sahá k podzimu roku 1844. Potom dojde k naplnění času pohanů, přijde ta dispensace (období) plnosti času, Vykupitel přijde na Sionu a celý Izrael bude spasen.

2300 dní

2300 dní z Daniele 8:14 jsou dány jako délka vidění obsažené v této kapitole Daniele. Beran je Médo-Persie, kozel je Řecko, a malinký roh, který získával obrovskou moc, je Řím. V knize Daniel ve 2. a 7. kapitole se dozvídáme, že Řím přijde ke svému konci tehdy, až přijde Starý dnů (Věkovitý), až je ustanoven soud, až Syn člověka přijde na nebeských oblacích a Bůh nebes až ustanoví věčné království. Proto je těch 2300 dní – které se prodlužují až do doby, kdy má být ten vzrůstající se roh zničen „bez zásahu lidských rukou“, a do „posledního konce rozhořčení“ - taková spousta let a ony vyprší při příchodu Ježíše na oblacích slávy. Toto období započalo 70 týdnů Daniele 9:24, které jsou určeny nebo odsekuty a tvoří tak část oněch 2300 dnů. Ony musí tedy začít společně. Z verše 25 se dozvídáme, že začínají s výnosem příkazu neboli dekretu k obnově a vybudování Jeruzaléma. Časový okamžik, od kterého se má počítat, musí být buď v době, kdy byl ten dekret poprvé vydán, nebo v době jeho vykonání; to první to být nemohlo, protože dekret zahrnuje vše, co bylo vyhlášeno Perskými králi Kýrem, Dáriem a Artaxerxesem. Viz Iz. 44:23; Iz. 45:13; 2 Par. 36:22, 23; Ezdráš 1:14; Ezdráš 6:1-15; Ezdráš 7. Ten výnos zahrnuje tři velké cíle: stavbu chrámu, obnovu židovského společenství (státu) a vystavění ulice a zdi. Nyní mělo 70 týdnů, což se rovná 490 letem, započalo s prvním vydáním toho dekretu, 536 př. Kr., to by skončilo roku 46 př. Kr.; ale 69 týdnů se mělo roztáhnout k objevení se Mesiáše knížete a ten 70. neboli

poslední týden pokrývá dobu jeho ukřižování; musíme tedy nutně počítat z toho druhého bodu, tj. vyhlášení a vykonání dekretu v Judsku.

Z Ezdráše 7:8, 9 se dozvídáme, že Ezdráš se vydal na cestu v první den prvního měsíce a přišel do Jeruzaléma v první den pátého měsíce, v 7. roce Artaxerxe neboli roku 457 př. Kr. Po příjezdu do Jeruzaléma jmenoval smírčí soudce a členy poroty a obnovil židovské společenství pod ochranou perského krále, neboť to byl plně oprávněn učinit vyhláškou od Artaxerxe. To nezbytně vyžadovalo trochu času a přivádí nás to k bodu, kdy jakmile došlo k obnově, začalo budování ulice a zdi. Těchto 70 týdnů je rozděleno na tři části: 7 týdnů, 62 týdnů a 1 týden - viz Dan. 9:25. Toto spojení ukazuje, že 7 týdnů bylo přiděleno na stavbu ulice a zdi. Proto tyto týdny započaly, když na podzim roku 457 př. Kr. začali stavět; od tohoto bodu 2300 let sahá do podzimu roku 1844.

Sedmdesát týdnů

Těch 69 týdnů se prodlužuje až do objevení se Mesiáše. Mnoho lidí si myslelo, že to bylo při jeho křtu, ale je to omyl, jak plně vyplývá z Jana 1:19-34. Tam se dozvídáme, že po Kristově křtu nebyl Židům znám jako Mesiáš; Jan říká, verš 26: Odpověděl jim Jan, řka: „Já křtím vodou, ale uprostřed vás stojí, jehož vy neznáte“; a Jan ve verši 33, 34 prohlašuje, že ho nepoznal, dokud nespatřil, jak Duch sestoupil a zůstal na Kristu při jeho křtu, což předcházelo tomuto vydání svědectví. Neexistuje žádný důkaz, že kdokoli kromě Jana toho takto sestupujícího Ducha viděl. Proto tento důkaz, že Ježíš byl tím Mesiášem, nebyl dán nikomu jinému než Janovi, ledaže že by v Janově svědectví byl dán jiným lidem. Jenže svědectví Jana nebylo dostatečné pro to, aby tento bod ustanovilo; protože Ježíš prohlašuje, Jan 5:33,34 „Vy jste vyslali poselství k Janovi, a on vydal svědectví pravdě. Já však nepřijímám svědectví od člověka.

Ve verši 36 Kristus říká: " Já však mám svědectví větší než Janovo; neboť skutky, které mi Otec dal, abych je konal, již ty skutky, které činím, svědčí o mně, že mě Otec poslal“. Kristovy zázraky prokázaly, že On je tím Mesiášem; ale dokonce ani jeho vlastní svědectví bez těchto zázraků nestačilo na to, aby to ten bod dokázalo, jak je zřejmé z verše 31: „Svědčím-li já sám o sobě, mé svědectví není pravdivé“. Veřejně vykonané Kristovy zázraky nezačaly do té doby, dokud nebyl Jan Křtitel vsazen do vězení -- viz Mt. 11:2-6; Lukáš 7:19-23.

Proroctví z Daniele 9:25 týkající se 69 týdnů, byl zamýšleno pro celý židovský národ; a protože jej nepochopili, byli odsouzeni. V Lukášovi 19:43,44 nacházíme, že jim náš Pán spílá těmi nejhoršími soudy, protože neznali čas svého navštívení. To proroctví bylo jasné a měli na něj dbát. Náš Spasitel jim také jasně řekl, kdy to období skončilo, a říká: „Čas je naplněn“. Viz Marek 1:14, 15; Mt. 4:12, 17; Skutky 10:37; a tak vidíme, že těch 69 týdnů skončilo a krátce po Janově uvěznění začal onen 70. týden. Jan Křtitel začal svou službu v patnáctém roce vlády císaře Tiberia - viz Lukáš 3:1-3. Funkční období Tiberiovo začalo podle jednotného svědectví chronologů v srpnu roku 12 po Kristu. Čtrnáct let od tohoto okamžiku se prodlužuje do srpna roku 26 n. l. kdy Kristovi táhlo na 15. rok. Proto Janova služba začala ve druhé polovině roku 26 po Kr. Z Lukáše 3:21 se dozvídáme, že po tom, co Jan po nějakou dobu křtil, tak pak přišel Ježíš a byl pokřtěn; a verš 23 nás informuje, že v té době nebyl daleko od 30 let Svého věku. Je astronomicky dokázáno, že náš Spasitel se narodil čtyři roky před křesťanskou érou. Důkazem je toto. Zhruba roku 527, Dionysius Exiguus, jistý římský mnich zafixoval počátek křesťanské éry do roku 4713 Juliánského období. Toto počítání je dodržováno až do současnosti. Ale Josephus, ve svých Starožitnostech, Kniha 17, kap. 6, konkrétně zmiňuje jisté zatmění Měsíce, k němuž došlo krátce před smrtí Heroda; a astronomické tabulky dokazují, že toto zatmění se událo 13. března, v roce 4710 Juliánského období. Náš Pán se narodil několik měsíců před tímto; protože po jeho narození se Herodes snažil zničit jeho život a Josef, tím, že byl ve snu varován andělem Páně, vzal to malé dítě a jeho matku a odešel do Egypta, kde zůstal až do Herodovy smrti - viz Mt. 2:13-15. Proto ten poslední bod, který můžeme zafixovat na narození Krista, je tedy blízko konci roku 4709, o pouhé čtyři roky dříve, než časový bod, který Dionysius položil jako počátek křesťanské éry. Následně Ježíš byl ve věku 30 let blízko konce roku 26 n. l. a při jeho křtu mu bylo lehce přes 30 let. Brzy po tom, jak je patrné z Jana 2:11-13, byl svátek Pesach. Toto, jelikož to byl první Pesach po začátku Janových křtů, muselo být na jaře roku 27. Potom měl Ježíš rozhovor s Nikodémem a učil ho o znovuzrození - viz J 3:1-21. Ve verši 22 jsme informováni, že Ježíš se po těchto věcech vrátil do země Judské, kde se zdržel a křtil. Jelikož se předtím nacházel v Jeruzalémě na svátek Pesach - viz Jan 2:23 - a nyní se vrátil do Judska, musel být nepřítomen v této zemi mezi těmito dvěma časovými body. To nás nutně

přivádí až do léta nebo na podzim roku 27 n. l. Jan však ještě nebyl uvězněn - viz J 3:24. Jsme proto nuceni dát bod času tam, kdy Ježíš začal hlásat evangelium v Galileji, na podzim roku 27. Zde skončilo oněch 69 týdnů a zde začal týden, během něhož byla smlouva potvrzena - viz Dan. 9:27. V polovině tohoto týdne Ježíš způsobil, že byla zastavena přídatná oběť a tím, že Sám sebe na kříži obětoval Bohu jako Beránek bez poskvrny. To hebrejské slovo přeložené „uprostřed“ je definováno lexikonem, „polovina, poloviční, střední, uprostřed“. Týden byl tedy rozdělen na dvě poloviny a událost, která to měla tak rozdělit, byla Kristova smrt.

Karaitský kalendář

Podle Dr. Halese, jednoho z nejskvělejších a nejlepších chronologů, se tato událost (ukřižování) udála na jaře roku 31 po Kristu. **Ferguson ji umístil do roku 33 n. l.; ale aby ji dokázal, on předpokládá rabínský způsob počítání roku, což není správné. Rabíni totiž začínají rok novoluním (novměsícem) v březnu; ale Karaité s novměsícem v dubnu. Slovo karaita znamená "dokonalý v zákoně (zákon do puntíku)." Karaité viní Rabíny z toho, že odešli od zákona a že se přizpůsobili zvykům pohanů; a tohle obvinění je spravedlivé, protože rabanité upravují svůj rok podle jarní rovnodennosti, čímž napodobují Římany; zatímco Zákon (Tóra) o jarní rovnodennosti neříká zhora nic²; nýbrž vyžaduje, 16. dne prvního měsíce³, obětování prvních plodů ječmenné sklizně. Pokud by však byl rok zahájen podle rabínů s novoluním v březnu, sklizeň ječmene pravděpodobně nemohla být zralá do 16 dní od toho novoluní. Karaité mají tedy bezpochyby pravdu. Náš Pán byl ukřižován v den Pesachu, jak je patrné z Jana 18:28. Byl to také den před Sobotou (Šabatem), jak dokazuje Jan 19:31. Podle rabínského počítání Pesach nastal den před onou Sobotou v roce 33 n. l., a ne několik let před a po. Podle**

² Více info viz brožura *Hnutí Sedmého měsíce, Půlnoční volání a Karaitský kalendář*.

³ Samuel Snow činí předpoklad, že Karaitský kalendář kalkuluje mávání prvotinou na 16-tého dne ale tohle není správné. Takže Snow sice identifikuje ten správný kalendář, ale spojuje ho s Rabínským počítáním prvotiny což není korektní. Viz stránky <https://www.nehemiaswall.com/truth-shavuot> pro více informací. Podívejte se také na kázání nazvané Kalendář a Smíření.

karaitského počítání však ten den Pesachu nastal v onom dni roku 31 po Kr. Proto tohle byl rok ukřižování. Ta smlouva byla potvrzena půl týdne Kristem a druhou polovinou týdne jeho apoštoly - viz Žd. 2:3,4: „Jak bychom tedy unikli my, kdybychom opomíjeli takovéto spasení? Na počátku je zvěstoval sám Pán a nám je potvrdili ti, kteří jej slyšali, což Bůh podle své vůle zároveň dosvědčoval znameními a divy, různými zázraky a udílením Ducha svatého.“ Smlouva, která byla potvrzena, je nová smlouva, tzn. evangelium. Potvrdit jí, znamená založit jí na pevném základě. Základem tohoto evangelia je Ježíš a vzkříšení - viz Skutky 17:18; 1 Kor. 3:9-11; Ef. 2:20. Evangelium bylo na tomto základě založeno svědectvím, doprovázeným zázraky jakožto důkazy, které byly nepostradatelně nutné. Ale Jan nekonal žádné zázraky - viz Jan 10:41, a proto Janova služba netvořila žádnou část tohoto potvrzení. Bůh působil skrze Krista mocnými skutky první polovinu týdne a skrze apoštoly tu druhou polovinu týdne, neboť oni měli přiděleno zvláštní dílo, pro něž byli řádně kvalifikováni, a to mělo svědčit o skutcích a vzkříšení našeho Pána - viz Lukáš 1:2; Jan 15:27; Lk 24:48; Skutky 1:8, 21,22; 2:32; 3:15; 10:36,42; 1 Jan 1:1,3. Po Janově uvěznění byli všichni tito svědci, kromě jednoho, pravidelně povoláváni a kvalifikováni, neboť byli s Kristem od počátku jeho služby. Když se však obrátil Pavel a přijal své vykonávání (nesení) evangelia k pohanům, byl do stavu povolán výjimečný svědek.

To vše svědčí o jedné slavné základní skutečnosti, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých. Gal. 1:10-12; 1 Kor. 15:1-9. U apoštolů to nebyla záležitost víry, že Kristus byl vzkříšen, ale záležitost znalosti. Oni Ho viděli, dotýkali se Ho a hovořili s Ním, jedli s Ním a pili po Jeho vzkříšení a dostali od Něj příkaz, aby o těchto věcech svědčili. Tímto způsobem tu smlouvu potvrdili, jinými slovy ustanovili evangelium, na Kristově zmrtvýchvstání, což je základem víry a naděje všech Božích dětí. Přesto samotné toto svědectví však nestačilo k prokázání skutečnosti, že Ježíš vstal z mrtvých. Proto nám bylo řečeno v Markovi 16:20, „Oni vyšli a kázali všude a Pán jim pomáhal a potvrdzoval Slovo znameními, která je doprovázela.“ Viz také Žd. 2:3-4. Když byl povolán ten poslední svědek, to jest Pavel, a když vydal své svědectví, potvrzené zázraky, tehdy bylo toto evangelium jako božský systém víry, naděje a lásky založeno na svém skutečném základu; jinými slovy, ona smlouva byla potvrzena. Pavel byl obrácen na podzim roku 34 n. l. Jelikož Ježíš Kristus byl ukřižován uprostřed nebo vpůli týdne a na den Pesachu, což je čtrnáctý den

prvního měsíce, vyplývá z toho, že ten týden začal v 7. měsíci roku 27 n. l. a skončil v 7. měsíci roku 34 po Kr. To bylo ukončení sedmdesáti týdnů. Od tohoto okamžiku zbývalo až do konce 2300 dnů 1810 let. A od 7. měsíce roku 34 po Kr., 1810 let sahá do 7. měsíce roku 1844 po Kr.

Předobrazy

Možjšíův zákon obsahoval stín dobrých věcí, které teprve přijdou; jakýsi systém vyobrazení nebo předobrazů, které ukazují na Krista a jeho království. Viz Žd. 10:1; Kol. 2:16, 17. Všechno, co je v **zákoně** obsaženo, mělo být naplněno **Kristem**. V Mt 5:17, 18 [Pavlíkův překlad] Ježíš říká: „*Nedomnívejte se, že jsem přišel zákon a proroky zbavit závaznosti; nepřišel jsem závaznosti zbavit, nýbrž vyplnit. Věřu, pravímť vám: Než pomine nebe i země, nikterak nepomine jediné IÓTA nebo jediná tečka ze zákona, než se stanou všechny věci.*“ Náš Pán při svém prvním příchodu, když zemřel na kříži, začal naplnění těch předobrazů obsažených v zákoně; jako náš Velekněz je stále naplňuje; a když přijde podruhé, tak jejich naplnění dokončí. Ani nejmenší tečka nepomine, ať již v předstíněné podstatě, nebo v čase, který je tak pro zachování oněch předobrazů s konečnou platností zdůrazněn. Neboť Bůh je přesný časoměřič. Viz Skutky 17:26,31; Job 24:1; Lv. 23:4,37. Tyto pasáže ukazují, že čas je důležitým tématem v zákonu Páně; proto předobraz a naplnění musí – pokud jde o čas - přesně korespondovat. Jedním z předobrazů naplněným v Kristu bylo zabití (oběť) Pesachového beránka. Ten byl zabit 14. dne prvního měsíce, viz Lv. 23:5. Z Ex. 12:6 se dozvídáme, že ten beránek byl zabit večer. Poznámkový aparát na okraji stránky podává doslovný překlad z hebrejštiny, „mezi dvěma večery“. Joseph Frey, obrácený Žid, ve své práci na téma Pesachu říká, že části dne tzn. odpoledne nebo večer byly podle Židů rozděleny na dvě části, na menší nebo ranější večer a na větší či pozdější večer. Dělicí bod mezi nimi byly tři hodiny odpoledne, neboli devátá hodina dne. Ve stejný den a ve stejnou hodinu Ježíš zemřel na kříži. Viz Marek 15:33-37. Tudíž za nás byl obětován Kristus, naše Pesachová oběť. Žádný bod zákona zde neselhal. Co nejpřísněji byla věnována pozornost času.

V Lv. 23:6,7 jsme informováni, že den po Pesachu měl být zvláštní Šabat (Sobota); a ve verších 10 a 11 nacházíme příkaz obětovat prvotiny sklizně den po této zvláštní Sobotě. Tohle byl předobraz na Kristovo vzkříšení. A téhož dne, tj. den po oné Sobotě, Kristus roztrhl pouta hrobu a vítězně vstal, jako

příklad (vzor) budoucí sklizně, prvotina těch, kteří spali v prachu země. Viz 1 Kor. 15:20-23. A opět v Lv. 23:15,16, máme čas Svátku týdnů, neboli, jak se tomu říká, Letnice, což v řečtině znamená padesátý den. **Tohle bylo výročí Hospodinova sestoupení na horu Sinaj při vydání zákona; a jak jsme se dozvěděli ze Skutků 2:1-4, bylo naplněno**, když Duch svatý sestoupil jako valící se mocný vítr a jako ohnivé jazyky, díky nimž byli apoštolové obdarováni mocí shůry, aby vyšli a vykonali ono velké povolání, jež jim Pán dal, totiž kázat evangelium každému stvoření.

Vidíme tedy, že ty předobrazy, které poukazovaly na události spojené s prvním příchodem našeho Pána, byly naplněny přesně v době jejich zachovávání. A každý, kdo není dobrovolně slepý, musí vidět a také cítit, že ty předobrazy, které ještě zůstávají nenaplněné, tak ty budou naplněny ve stejně přísném ohledu, pokud jde o čas. Nejen to, ale sám Kristus potvrzuje tento argument analogicky tím, že On říká, že ani jediná literka aneb jeden puňktík ze zákona nepomine, dokud nebude vše splněno. Tamty předobrazy, jež měly být zachovávány na podzim v 7. měsíci, ještě neměly naplnění v antitypu resp. skutečnosti.

První den tohoto měsíce, jak se dozvídáme z Lv. 23:23-25, byl památkou troubení na polnici. Viz Ž. 81:3: „*při novoluní zatrubte na polnice, při úplňku v den našeho svátku.*“ Viz také Zj. 10:7-11: „*ale že ve dnech hlasu sedmého anděla, až bude troubit, bude dokonáno Boží tajemství, jak to oznámil svým služebníkům prorokům.*“ Velký Mileniální Šabat (Sobota) bude uveden zvukem sedmé polnice v prvním dni 7. měsíce, po ukončení 6000 let od prvního dne týdne Stvoření.

V Lv. 23:26-32 je dalším předobrazem uveden tzv. Den smíření neboli usmíření v desátý den sedmého měsíce, ve kterém velekněz vcházel do svatyně svatých a předkládal krev oběti na slitovnici, a poté ve stejný den vycházel a žehnal čekajícímu shromáždění Izraele. Viz Lv. 9:7, 22,23,24 a 16. kapitola Leviticu; dále Žd. 5:1-6 a 9:1-12,27,28. Tak tedy důležitým bodem v tomto předobrazu je zakončení smíření tím, že velekněz vyjde ze svatyně svatých. Tenhle nejvyšší kněz byl předobrazem Ježíše, našeho Velekněze; a ta svatyně svatých jakýsi předobraz nebe samotného; a to vyjití velekněze byl předobraz druhého Ježíšova příchodu, aby požehnal Svůj čekající lid. Protože se to odehrávalo v desátý den sedmého měsíce, tak v tento den Ježíš určitě

přijde, protože ani jediný puntík ze zákona nesmí pominout. Vše musí být naplněno.

Svátek stánků, který začal patnáctého dne sedmého měsíce (viz Lv. 23:33-43), byl předobrazem Beránkovy svatební hostiny; která bude slavena v Novém Jeruzalémě, ve svatostánku Boha, jenž má býti s lidem. V knize Lv. 25:8-13,23,24, zjišťujeme, že desátého dne sedmého měsíce, v padesátém roce, mělo být vždy troubeno na polnici a celé zemi (půdě) mělo být uděleno vykoupení. Kéž si každý pečlivě přečte souvislosti tohoto tématu a musí si zcela jistě uvědomit, že se jedná o nejvýraznější předobraz onoho slavného vysvobození Božího lidu a celého Stvoření, které nyní sténá pod kletbou, totiž až Vykupitel přijde na Sion a provede vykoupení těl všech svých svatých a vykoupení zakoupeného vlastnictví. Viz Ř. 8:19-23; Ef. 1:9-14. **Náš požehnaný Pán tedy přijde - k údivu všech, kteří přebývají na zemi a ku spáse těch, kteří ho skutečně hledají - v desátý den sedmého měsíce roku jubilea (milostivého léta): a tím je aktuální rok 1844.**

'Jestliže neposlouchají MOJŽÍŠE a PROROKY, pak také neuvěří, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.' Lk 16:31, (Kurzův překlad)

Pravé p[ro]lno[vní] volání

“Ze všech velkých náboženských hnutí od dnů apoštolů nikdo nebyl více osvobozen od lidské nedokonalosti a hříchů Satana než z podzimu roku 1844. Dokonce i po uplynutí mnoha let se všichni, kteří se na tomto hnutí podíleli a kteří se pevně postavili na platformě pravdy, stále cítí svatý vliv této požehnané práce a svědčí o tom, že je to od Boha. *Velký spor, strana 402.*

“Zatímco jsem se u rodinného oltáře modlila, sestoupil na mne Duch svatý a zdálo se mi, že stoupám výš a výše, daleko nad tento temný svět. Ohlédla jsem se, abych se podívala na adventní lid ve světě, ale nemohla jsem jej najít, když tu mi řekl hlas: "Podívej se ještě jednou, ale dívej se o něco výše!" Nyní jsem pozvedla oči a uviděla jsem přímou, úzkou stezku, která vedla vysoko nad světem. Na ní putovali adventisté do svatého města, které leželo na druhém konci této stezky. **Za nimi, na začátku této stezky, zářilo jasné světlo, což bylo půlnoční volání, jak mi řekl anděl. Ono zářilo podél cesty a bylo světlem jejich nohám, aby neklopýtali.** Když měli své oči upřeny na Pána Ježíše, který byl přímo před nimi a vedl je do města, tehdy byli bezpečni.” *Rané spisy, strana 14.*